

Sygn. akt II KK 359/20

## POSTANOWIENIE

Dnia 1 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,  
w sprawie **K. G.**,  
skazanego z art. 224 § 2 k.k. i in.,  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej  
w dniu 1 grudnia 2020 r.,  
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego  
od wyroku Sądu Okręgowego K.  
z dnia 17 lipca 2020 r., sygn. akt III Ka (...),  
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K.  
z dnia 18 czerwca 2019 r., sygn. akt II K (...),

### **p o s t a n o w i ł :**

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć  
skazanego.**

### UZASADNIENIE

K. G. wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 18 czerwca 2019 r., sygn. akt II K (...),  
został uznany za winnego tego, że:

1. w dniu 21 kwietnia 2018 r., w miejscowości L., woj. (...), podczas i w związku z  
pełnieniem przez funkcjonariusza KPP w K. T. W. obowiązków służbowych, związanych z  
przeprowadzaną przez niego wraz z drugim policjantem interwencją dotyczącą awantury  
przed sklepem, w trakcie zatrzymywania go, w celu wymuszenia na tym funkcjonariuszu  
zaniechania tejże czynności prawnej, naruszył jego nietykalność cielesną i stosował wobec  
niego przemoc w ten sposób, że uderzył go głową w okolice lewego ramienia oraz

kilkukrotnie kopnął w okolice klatki piersiowej, w wyniku czego doznał on stłuczenia klatki piersiowej po stronie lewej, licznych otarć naskórka szyi po stronie lewej, dłoniowej powierzchni ręki prawej oraz prawego przedramienia, co naruszyło czynności narządów ciała na czas poniżej siedmiu dni, przy czym czynu tego dopuścił się po odbyciu orzeczonej wobec niego wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 30 października 2014 r., sygn. akt II K (...), kary ośmiu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, polegające na psychicznym i fizycznym (z użyciem przemocy) znęcaniu się nad członkami rodziny, tj. przestępstwa z art. 224 § 2 k.k. i art. 222 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za które – na podstawie art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, a ponadto - na podstawie art. 46 § 2 k.k. - orzeczono na rzecz T. W. nawiązkę w kwocie 500 złotych;

2. w tym samym miejscu i czasie znieważał funkcjonariuszy KPP w K. – T. W. i P. J. podczas i w związku z pełnieniem przez ich obowiązków służbowych w ten sposób, że używał wobec nich słów uznanych powszechnie za obelżywe,

tj. przestępstwo z art. 226 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę 2 miesięcy pozbawienia wolności;

3. w tym samym miejscu i czasie uszkodził oznakowany radiowóz policyjny marki O. o numerze rejestracyjnym (...) w ten sposób, że po umieszczeniu go w trakcie zatrzymania przez funkcjonariuszy Policji w tymże radiowozie kopał w drzwi, szyby, oparcia foteli i sufit oraz oderwał część podsufitki w tylnej części pojazdu, w wyniku czego KWP w P. poniosła szkodę w wysokości 2607,65 zł,

tj. przestępstwa z art. 288 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Rejonowy w K. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. połączył ww. jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył K. G. karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, który podnosząc zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych oraz obraży przepisów postępowania (art. 7 k.p.k., art. 97 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.; art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.), wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie K. G. od zarzucanych mu czynów.

Wyrok Sądu pierwszej instancji został również zaskarżony – w zakresie wymiaru kary - przez prokuratora na niekorzyść oskarżonego, który podnosząc zarzut rażącej niewspółmierności kar jednostkowych oraz kary łącznej wniósł o ich podwyższenie.

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 17 lipca 2020 r., sygn. akt III Ka (...), zmienił wyrok Sądu *a quo* w ten sposób, że:

1. przyjął, iż pierwszy i drugi w przypisanych K. G. czynów stanowią jeden czyn – przestępstwo z art. 224 § 2 k.k., art. 222 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k., za które – na podstawie art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;
2. podwyższył karę pozbawienia wolności orzeczoną za przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. do 5 miesięcy;
3. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył skazanemu karę łączną roku pozbawienia wolności.

Wyrok Sądu drugiej instancji został zaskarżony przez obrońcę skazanego, który we wniesionej kasacji podniósł następujące zarzuty rażącej obrazy przepisów prawa:

1. w odniesieniu do przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. - naruszenie art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k., co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą, bowiem doszło o skazania K. G. w sytuacji, gdy przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. jest ścigane na wniosek pokrzywdzonego, a w niniejszej sprawie właściciel pojazdu tj. KWP w P. wniosku takiego nie złożyła;
2. w zakresie przestępstwa z art. 224 § 2 k.k. i in. - naruszenie art. 433 § 2 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 458 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., polegające na nierozważeniu wszystkich zawartych w apelacji obrońcy zarzutów stawianych wyrokowi Sądu pierwszej instancji, a także nierozważeniu wszystkich przytoczonych na ich poparcie okoliczności, dotyczących braku materiału dowodowego wskazującego na sprawstwo skazanego, bądź też na ich rozważeniu w sposób sprzeczny z wymogami wynikającymi z dyspozycji art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., polegające na tym, że Sąd odwoławczy nie odniósł się do zarzutów obrońcy i za Sądem pierwszej instancji przyjął, że K. G. dopuścił się popełnienia zarzucanego czynu, gdy jedynym dowodem wskazującym na jego sprawstwo są zeznania pokrzywdzonego, bowiem pozostali świadkowie nie potwierdzają jego wersji zdarzeń, a nadto Sąd odwoławczy nie wziął po uwagę zarzutów dotyczących samego niewłaściwego zachowania się funkcjonariusza Policji podczas zatrzymania skazanego.

Na podstawie tych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie skazanego od pierwszego z przypisanych mu przestępstw, zaś w odniesieniu do drugiego z przypisanych występków o uchylenie obu wydanych w sprawie wyroków i umorzenie postępowania.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

### **Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.**

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut wystąpienia w sprawie jednej z tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych – art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. Zgodnie z art. 288 § 4 k.k. ściganie przestępstwa zniszczenia lub uszkodzenia mienia następuje na wniosek pokrzywdzonego. Jak wskazuje się w orzecznictwie, przestępstwo określone w art. 288 § 1 k.k. chroni nienaruszalność oraz zdolność do użytkowania rzeczy cudzych, do których określonemu podmiotowi przysługuje prawo własności, bądź który jest posiadaczem tych rzeczy, albo przysługują mu inne uprawnienia do rzeczy, wynikające z praw rzeczowych lub obligacyjnych. Sprawca tego przestępstwa narusza bezpośrednio zarówno dobro prawne właściciela rzeczy, jak i dobro prawne posiadacza rzeczy w dobrej wierze. Przepis art. 288 § 1 k.k. chroni więc także posiadanie, będące atrybutem własności, które może być faktycznie przekazywane innemu podmiotowi, np. użytkownikowi, dzierżawcy, najemcy czy prawnemu posiadaczowi rzeczy. Dlatego osobą uprawnioną do złożenia wniosku o ściganie, o którym mowa w art. 288 § 4 k.p.k., jest nie tylko właściciel rzeczy, lecz także każda inna osoba, której przysługuje inne prawo rzeczowe lub prawo obligacyjne do rzeczy (*wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2003 r., III KK 165/03, LEX nr 140098; por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 1990 r., WR 116/90, OSNKW 1991/1-3/6, LEX nr 20423; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 1971 r., I KR 183/71, OSNKW 1972/3/52, LEX nr 18383*). Podzielając zaprezentowany pogląd, na gruncie niniejszej sprawy, należy uznać, że chociaż radiowóz policyjny będący przedmiotem czynności wykonawczej występkę określonego w art. 288 § 1 k.k. przypisanego skazanemu, stanowił własność Komendy Wojewódzkiej Policji w P. , to jednak znajdował się w posiadaniu i był użytkowany przez Komendę Powiatową Policji w K. . Także zatem i Komendant powiatowy Policji w K. reprezentując kierowaną przez siebie jednostkę Policji, był uprawniony do złożenia wniosku o ściganie tego przestępstwa.

Bezzasadny jest także zarzut wadliwej kontroli instancyjnej. Wskazano w nim jedynie w sposób ogólnikowy na nierozpoznanie zarzutów apelacji obrońcy K. G. przez Sąd odwoławczy, co nie znajduje potwierdzenia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Wbrew bowiem twierdzeniom skarżącego Sąd drugiej instancji rzetelnie zweryfikował zebrany w sprawie materiał dowodowy, czego rezultatem było dokonanie zmiany ustaleń faktycznych, prowadzących do przyjęcia, że skazany nie znieważył policjantów w trakcie zdarzenia. Autor kasacji nie wykazał wad lub też luk w rozumowaniu Sądu odwoławczego, a jedynie podniósł, że ustalenie w zakresie pierwszego z przypisanych skazanemu czynów zostało poczynione na podstawie zeznań tylko jednego policjanta – pokrzywdzonego T. W. oraz opinii lekarskiej, a stosowania przemocy wobec ww. pokrzywdzonego nie potwierdzili inni świadkowie. Taki argument jest chybiony, albowiem Sąd odwoławczy miał na względzie także zeznania świadków: P. S. , D. S. oraz P. N. , z których wynika, że skazany zachowywał się agresywnie. To, że ci świadkowie nie widzieli samego momentu ataku na TW. nie mogło podważyć wiarygodności zeznań pokrzywdzonego i prowadzić do uznania, że czynna napaść na tego policjanta nie miała miejsca, tym bardziej jeśli uwzględni się dynamiczny przebieg zdarzenia, krótkotrwałość ataku oraz to, że doszło do tego przy samochodzie, co mogło utrudnić dostrzeżenie zachowania skazanego przez osoby znajdujące się w dalszej odległości.

Oczywiście chybione, w świetle zarzutu wadliwości kontroli instancyjnej, jest wskazywanie na – zdaniem skarżącego – bezzasadne zatrzymanie i stosowanie środków przymusu bezpośredniego wobec skazanego. Okoliczność ta nie była bowiem przedmiotem zarzutów apelacyjnych i Sąd odwoławczy nie był zobligowany do niej się odnieść. Nie może zatem dziwić, że autor kasacji w tym kontekście wskazuje zarówno na Sąd pierwszej, jak i drugiej instancji. Tylko bowiem Sąd *meriti* czynił w rozpoznawanej sprawie ustalenia faktyczne (s. 3 kasacji). Wskazywanie na fakty, nieustalone przez ten Sąd nie przystaje do podstaw kasacji oraz przedmiotu zaskarżenia, którym co do zasady jest orzeczenie Sądu odwoławczego.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. obciążając skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.